

Publicerad 2011-01-17 14:23 av curlysue

Text 56

Hur jag än försökte pressa mig igenom nålsögat sprack ändå allting.
Likt en krossad spegel kommer jag ha otur i sju år och för all framtid.
Nekat inträde.

Skrek åt mig gjorde du, fastän du aldrig öppnade munnen.

Hur skulle jag kunnat veta?

Ensam ska jag vandra min väg efter att ha kastat alla mina förhoppningar åt helvete!

Mina spår ska ingen människa kunna följa, och ändå har alla människor vandrat i dom.

Jag har vandrat över månens kalla yta för din skull men du bara såg på mig och satt kvar på dina höga hästar.

Som om jag skulle kunna säga något för att hindra dig.

Så jag fällde ut mina vingklippta vingar och försökte flyga därifrån innan du skulle förstå vad jag flydde i från.

Hur jag än försökte pressa mig igenom nålsögat fastnade jag ändå alltid med klänningsfållen och föll pladask till marken.

Marken mellan oss som var täckt av is och frost.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren curlysue med Poeter.se id #35165 innehar upphovsrätten